

Helminauhan monissa väreissä välkehtii elämäni. On synkintä mustaa, sädehtivän valkoista, paahtavan keltaista. Puron lailla solisee ylläni elämän taivas, siellä kuljeksii repaleisia pilviä. Maisemat sielussani ovat ajoittain kuin vuodenaikojen kirjo. Sekaan mahtuu myös viiltoja, niin syviä ja haavoittavia, jotka repivät sieluani pieniin osiin. Onnellisuuden loiste silloin tunkeutuu sisimpääni, valaisee pimeimmätkin sopukat, pakottaen pahuuden väistymään. Toisinaan rakkaus sydämessäni antaa voimia jatkaa, usko Jumalaan pitää minut oikealla tiellä. Aina ei jaksa uskoa siihen, että Jumala jakelisi onnea runsain mitoin. Jumala armahtaa mutta myös rankaisee syntiä tehdessämme. Hän meitä rakastaa niin käsittämättömän paljon, niin paljon, ettei sielumme sitä pysty sulattamaan. Jumalan hellä rakkaus lääkitsee sydämemme, aina kun ilkeä sana mieltä pahoittaa, kun valehdellaan silmät krkkaina aivan liian monta kertaa. Sydämen tyhjyyden voi ainoastaan Jeesus täyttää. Rakkaus on kaikenkantava voima!